

Μήνας Ερασιτεχνικού Θεάτρου

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ ΘΕΡΜΟΥ
"ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ "
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ

Η ΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Τρία θεατρικά μονόπρακτα των
Τσέχοφ, Τουργκένιεφ και Πιραντέλλο

Επιμέλεια-Σκηνοθεσία: Ντίνος Ιωάννης

Παί ζουν

Κυριαζής Χρήστος

Γυφτομήτρου Σοφία

Καραμπούλη Βίκυ

Στάμου Ελένη

Ντίνος Ιωάννης

Καλαντζή Μάρθα

Κασούμη Κωνσταντίνα

Κακαές Φώτης

Περίληψη έργου

Η παράσταση αποτελείται από τρία μονόπρακτα, εμπνευσμένα από το έργο των Λουίτζι Πιραντέλλο, Άντον Τσέχοφ και Ιβάν Τουργκένιεφ, τα οποία προσεγγίζονται μέσα από μια σύγχρονη σκηνική διασκευή. Κοινός άξονας των έργων είναι ο άνθρωπος σε κρίση: οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες, οι διαψεύσεις, οι εσωτερικές συγκρούσεις και η αγωνία της ύπαρξης μέσα σε έναν κόσμο που αλλάζει. Τα μονόπρακτα φωτίζουν στιγμές καθημερινές αλλά καθοριστικές, όπου οι ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με τον εαυτό τους και τους άλλους. Με άλλοτε κωμικό και άλλοτε δραματικό ύφος, αποκαλύπτονται οι λεπτές ισορροπίες ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα, τη φαντασία και την πραγματικότητα, τη σιωπή και την εξομολόγηση. Οι χαρακτήρες παγιδεύονται στις κοινωνικές συμβάσεις, στις αναμνήσεις και στα όνειρα που δεν πραγματοποιήθηκαν, αναζητώντας νόημα, επικοινωνία και λύτρωση. Η παράσταση λειτουργεί ως ενιαίο σύνολο, με τα τέσσερα μονόπρακτα να συνομιλούν μεταξύ τους θεματικά και αισθητικά. Μέσα από λιτή σκηνογραφία και έμφαση στον λόγο και τον ηθοποιό, αναδεικνύεται η διαχρονικότητα των κειμένων και η επικαιρότητά τους στη σύγχρονη πραγματικότητα. Το αποτέλεσμα είναι ένα θεατρικό ψηφιδωτό που συνδυάζει συγκίνηση, χιούμορ και προβληματισμό, προσκαλώ που συνδυάζει συγκίνηση, χιούμορ και προβληματισμό, προσκαλώντας το κοινό σε μια βαθύτερη ματιά πάνω στον άνθρωπο και τις σχέσεις του.

Σημείωμα Σκηνοθέτη

Η επιλογή τριών μονόπρακτων από το έργο των Πιραντέλο, Τσέχοφ και Τουργκένιεφ δεν έγινε με γνώμονα τη φιλολογική παρουσίαση των κειμένων, αλλά την ανάγκη να αναδειχθεί ο άνθρωπος πίσω από τις λέξεις. Πρόκειται για ήρωες καθημερινούς, εύθραυστους, συχνά αστείους και ταυτόχρονα βαθιά τραγικούς, που παλεύουν με την αδυναμία τους να επικοινωνήσουν ουσιαστικά και να συμφιλιωθούν με τις επιθυμίες και τις ματαιώσεις τους. Η σκηνοθετική προσέγγιση βασίστηκε στη λιτότητα και στην εμπιστοσύνη στον ηθοποιό και στον λόγο. Η σκηνή λειτουργεί ως χώρος μνήμης και εξομολόγησης, όπου οι χαρακτήρες κινούνται ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, στο πραγματικό και στο φαντασιακό. Κάθε μονόπρακτο διατηρεί τη δραματουργική του αυτονομία, αλλά ταυτόχρονα εντάσσεται σε ένα ενιαίο σύνολο, μέσα από κοινούς ρυθμούς, παύσεις και θεματικές αναφορές. Στόχος της παράστασης δεν είναι να δοθούν απαντήσεις, αλλά να τεθούν ερωτήματα. Τι μένει αν αφαιρέσουμε τους κοινωνικούς ρόλους; Πόσο κοντά βρισκόμαστε τελικά ο ένας στον άλλον; Η διασκευή επιχειρεί να φέρει τα κείμενα σε διάλογο με το σήμερα, χωρίς να αλλοιώσει τον πυρήνα τους. Μέσα από απλά σκηνικά μέσα και έμφαση στη συλλογικότητα της ομάδας, η παράσταση επιδιώκει να δημιουργήσει μια ζωντανή θεατρική εμπειρία, που θα αγγίζει τον θεατή όχι ως παρατηρητή, αλλά ως συνομιλητή.